

Шпренгелъ замисленъ стигналъ до града, влѣзълъ въ къщи и седналъ, безъ да се съблѣче. Той мислѣлъ...

На другия день валѣлъ силенъ дъждъ. Шпренгелъ не могълъ да отиде на полето и прекаралъ цѣлия день до прозореца и чакалъ, нѣма ли да се покаже поне малко синьо небе. Уви! Шпренгелъ се измъчвалъ въ въ стаята си, а дъждътъ валѣлъ, валѣлъ.

Когато най-после, следъ една седмица, дъждътъ престаналъ и небето се разяснило, Шпренгелъ побързалъ да иде при своитѣ върболики. Но, безъ да дочакатъ дохождането на Шпренгела, тѣ благополучно прецвѣтѣли.

Той вървѣлъ по пжтеката, като пазѣлъ да не се допира до мократа трева. Съгледалъ кипарисова млѣчка*), разгледалъ цвѣтоветѣ ѝ и ококорилъ очи. На върболиката порано увѣхвали тичинкитѣ, а на млѣчката — плодницитѣ. Най-старитѣ цвѣтове имали нѣкакви жалки остатъци отъ плодници, но тичинкитѣ имъ били съвсемъ нормални.

Незабравки

— Нищо не разбирамъ! — шепнѣлъ си Шпренгелъ, като разглеждалъ ту единъ, ту другъ цвѣтъ.

Той намѣрилъ още нѣколко млѣчки. И винаги — у младитѣ цвѣтове плодницитѣ били готови за опрашване, а тичинкитѣ още не били узрѣли; у старитѣ цвѣтове пъкъ тичинкитѣ били узрѣли, а плодницитѣ вече били преминали.

*) Млѣчка (млѣчокъ) съ тънки листа, разположени гъсто по стѣблото. Много разпространено растение по пасищата.